

Kimler dünyayı sevmez?

İMO rumuzlu okuyucumuz: “Dünyayı ne ölçüde ve ne kadar sevebiliriz?”

VARILACAK YER ALLAH’IN HUZURUDUR

Cenâb-ı Hak dünyayı ve dünyadaki her şeyi güzel yarattığını, fakat bunların geçici olduğunu, aldanılmaması gerektiğini, asıl dönülecek ve varılacak yerin Allah’ın huzuru olduğunu bildiriyor.

İşte bir âyet:

“Nefsânî arzulara, kadınlara, oğullara, hesapsız şekilde biriktirilip istif edilmiş altın ve gümüşe, salma atlara, davarlara ve ekinlere karşı düşkünlük insanlara çekici kılındı. Bunlar dünya hayatının geçici menfaatleridir. Hâlbuki varılacak güzel yer, Allah’ın katıdır.”¹

DÜNYANIN ÜÇ YÜZÜ VARDIR

Bedüzzaman Saîd Nursî bildiriyor ki, dünyanın üç yüzü vardır:

1- Dünyanın birinci yüzü, Cenâb-ı Hakk’ın isimlerine bakar. Allah’ın isimlerinin nakışlarını gösterir. Mânâ-yı harfiyle, yani ayna gibi başkasını gösteren vücudu ile Allah’ın isimlerinin aynası hükmündedir. Dünyanın bu yüzü Allah’ın hadsiz isimlerinin hadsiz mektupları mahiyetindedir; bu yüz gâyet güzeldir. Nefrete değil; aşk derecesinde sevmeye lâyıktır. Çünkü dünyanın bu yüzü sevildikçe, neticede Allah’ın isimleri sevilmiş olur.

2- Dünyanın ikinci yüzü âhirete bakar. Âhiretin tarlasıdır. Cennetin fidanlığıdır. Rahmetin çiçekliğidir. Dünyanın bu yüzü de, birinci yüzü gibi güzeldir. Çünkü bu yüzde ekilen her şey Allah’ın izniyle âhirette ebediyen meyve verecektir. Şu halde bu yüz de tahkire değil; muhabbete lâyıktır.

3- Dünyanın üçüncü yüzü, insanın heveslerine bakan, gaflet perdesi olan ve ehl-i dünyanın oyuncağı hükmüne geçen yüzüdür. Dünyanın bu yüzü gâyet çirkindir, gâyet tehlikelidir. Çünkü fânîdir. Çünkü yok olucudur. Çünkü, elemlidir. Çünkü keder vericidir. Çünkü aldatıcıdır. İşte âyetlerin ve hadislerin dikkat çektiği ve sevgisine aldanmamak için uyardığı yüz, bu yüzdür. Sevilmemesi gereken, nefret

edilmesi gereken, kendisinden Allah’a sığınılması gereken yüz, bu yüzdür.

KİMLER DÜNYAYI SEVMEZ?

Bediüzzaman’ın tasnifine göre dört sınıf insan dünyayı tahkir eder ve sevmez:

1- Ehl-i mârifettir. Cenâb-ı Hakk’ı derinden bilmeye, O’nu tanımaya, sevmeye, rızasını kazanmaya ve O’na ibadet etmeye mâni olduğu için ehl-i marifet dünyayı sevmez.

2- Ehl-i âhirettir. Âhiret nimetlerine düşkün, gece gündüz âhiret için hazırlanan, ebedî hayat için çalışan kimseler dünyanın geçim derdi, çoluk çocuk derdi, aşı ve işi gibi bir takım zorunlu çalışmalarından rahatsız olurlar. Âhireti bilen ve âhirete hazırlanan, fakat dünyanın zarûrî işlerinden dolayı âhiret amelinden geri kalan bu kimseler, Cennetin güzelliklerine nisbeten dünyayı çirkin görürler. Nitekim dünyanın bütün güzellikleri, Cennetin güzelliklerine oranla hiç hükmündedir.

3- Ehl-i dünyadır: Dünyayı sevmeyen üçüncü sınıf insan grubu ehl-i dünyadır. Bir kısım ehl-i dünya, dünyayı aslında sevmez; çünkü eline geçiremez. Fakat bu sevmemek, dünyanın nefretinden değil; dünyanın sevgisinden ileri geliyor ve makbul değildir.

4- Ehl-i dünyadır: Dünyayı sevmeyen dördüncü sınıf insan da aslında yine ehl-i dünyadır. Bu kısım ehl-i dünya ise, dünyayı eline geçiriyor, yatıyla, katıyla, parasıyla, puluyla dünyayı ayaklarına serilmiş buluyor, dünyayı dolu dolu yaşıyor.

Fakat ne çâre; dünya durmuyor, gidiyor. Onu da beraber götürüyor. O da bunu anlıyor ve kızıyor. Sırf teselli bulmak için dünyadan nefret ettiğini söylüyor. “Pistir!” diyor. Oysa bu sevmemek de dünya sevgisinden ileri geliyor. Dünya ile ilgili olarak makbul sevmemek ise, ilk iki sınıf olan ehl-i mârifet ve ehl-i âhiretin sevmemekliğidir. 2

KALBİN İÇİ ALLAH’A AİTTİR

Dünyayı âhiretin bir tarlası, Cenâb-ı Hakk’ın isimlerinin aynası ve geçici bir misâfirhânesi olarak sevmenin, nefs-i emmâre karışmamak şartıyla Cenâb-ı Hakk’a ait bir sevgi olduğunu bildiren Bediüzzaman, bunun için dünyayı ve dünyadaki varlıkları mana-yı ismiyle değil, mana-yı harfiyle sevmemiz gerektiğini söylüyor. Yani Bediüzzaman’a göre dünya, “Ne güzeldir!” diye değil; “Ne güzel yapılmış ve yaratılmıştır!” diye sevilmelidir, kalbimizin içine Allah’tan başka sevgilerin ve muhabbetlerin girmesine izin vermemelidir, çünkü kalbin içi Allah’a mahsustur.

Bedüzzaman Hazretleri, dünyayı âhiretin tarlası ve Allah'ın isimlerinin aynası hükmünde görerek sevmenin ahiretteki neticesinin, dünya kadar, fakat fani dünya gibi fani olmayan bâkî bir Cennet olduğunu müjdeliyor.³

Dipnotlar:

- 1- Âl-i İmrân Sûresi, 3/14.
- 2- Sözler, s. 571, 572.
- 3- Sözler, s. 592.